

ת"פ 19819/11/13 - מדינת ישראל נגד בן ציון מלר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19819-11-13 מדינת ישראל נ' מלר

בפני כבוד השופט עידו דרזיאן
מדינת ישראל בעניין:

ע"י ב"כ עו"ד עידית כהן ומר איתן גור-לביא המאשימה
נגד

בן ציון מלר

ע"י ב"כ עו"ד משה אורן הנאשם

גזר דין

במסגרת הסדר טיעון, הודה הנאשם והורשע ביום 27.5.14, לפי כתב אישום מתוקן, בעבירות הבאות:

א. גניבה בידי מנהל, לפי סעיף 392 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ב. זיוף בכוונה לקבל דבר לפי סעיף 418 לחוק הנ"ל.

ג. קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק הנ"ל.

לפי הסדר הטיעון, הפקיד הנאשם קודם הטיעונים לעונש סך של 80,000 ₪ לפיצוי החברה המתלוננת והופנה לעריכת תסקיר שירות מבחן. התביעה עתרה לעונש של 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וסך הפיצוי הנ"ל, ואילו ההגנה ביקשה להימנע מכליאת הנאשם.

מעשי הנאשם:

1. משנת 2003 עבד הנאשם כנהג מונית בתחנת "מוניות פיתוח" בהרצליה, ובשנת 2008 התמנה למנהל בתחנה. באותה שנה החל הנאשם לתפקד כמנהל יחיד בתחנה, ומתוקף תפקידו השתמש בפנקסי ההמחאות של התחנה, המאוגדת כחברה בע"מ.
2. משיכת המחאה של התחנה מחויבת בחתימת שני חברי ועדת הביקורת של התחנה, המאשרים כך ומפקחים על ההוצאה.
3. החל מחודש פברואר 2010 ועד לחודש יוני 2011 זייף הנאשם כששים המחאות של התחנה, תוך זיוף חתימותיהם של חברי ועדת הביקורת, הפקיד את ההמחאות בחשבונו הפרטי וכך גנב סך של 300,000 ₪.
4. בנוסף, טען הנאשם בכזב בפני מר צביקה אדרי, נהג בתחנה, כי התחנה נזקקת להלוואה מיידית, וקיבל ממנו

במרמה סך של כ-300,000 ₪. סך זה הושב למר אדרי בהמחאות של התחנה שזייף הנאשם (לכן לא התבקש פיצוי לזכותו).

5. במהלך התקופה, בכ-16 הזדמנויות, גם הפקיד הנאשם 140,000 ₪ מכיסו הפרטי לזכות תחנת המוניות (כמפורט בכתב האישום). לטענתו, שאינה מקובלת על התביעה, עשה זאת לצורך תשלום משכורות לנהגים וכדי להציל את התחנה מהתרסקות כלכלית.

נסיבות העבירות - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. ככל שמדובר במעשים חוזרים של גניבה באמצעות זיוף שיק, במסגרת תכנית פעולה אחת ובאופן ביצוע דומה - פשיטא שיש לראות בכך מעשה עבירה אחד, לפי מבחני הפסיקה (מבחן "הקשר ההדוק" או המבחן הצורני-עובדתי). מעשה המרמה שקורבנו מר אדרי הינו מעשה עבירה נפרד, לפי כל מבחן, אך הצדדים בחרו לראות בכלל מעשיו של הנאשם מעשה עבירה אחד ובעקבותיהם אלך.

2. הערכים שנפגעו במעשי הנאשם, ובאורח קשה:

א. העבירה של גניבה בידי מנהל, מגינה בראש ובראשונה על ערכי הקניין והחזקה, כשהחמרה העונשית מבטאת את הצורך המיוחד בהגנה על תאגיד מפני נושאי משרה בכירים בו: אלו מצויים בעמדה המקלה עליהם למעול באמונם של בעלי המניות ולפגוע ברכושם על-ידי גניבה מהתאגיד;

ב. עבירת הזיוף מגנה על חופש הרצון, על יכולתו של אדם להחליט ולבחור דרכו מבלי שיוטעה באמצעות "מסמך" מזויף;

ג. הערך החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן הוא חופש הרצון, הפעולה והבחירה של המרומה, אשר נשלל ממנו עקב מעשה המרמה. הפגיעה בחופש הרצון של המרומה פירושה, שאילו היו נפרשות בפניו כל העובדות לאשורן, הוא עשוי היה לפעול אחרת מכפי שפעל;

3. **התכנון המקדים והחזרתיות** היה ממאפייני פעולת הנאשם. כל מעשה גניבה בודד, וכמובן טענת הכזב וקבלת ה"הלוואה" במרמה, היו מתוכננים בקפידה. לפני ואחרי כל המחאה שזייף ופדה יכול היה הנאשם לעצור את מעשיו, אך הוא שב עליהם, שוב ושוב.

4. **הנזק** הקונקרטי היה גדול, בהתחשב בגודל הסכומים, ובכך התמצה גם הנזק הפוטנציאלי.

5. **הסיבה** למעשיו של הנאשם נתונה בחלוקת בין הצדדים:

א. לדברי הנאשם היתה הסיבה, ולו בחלקה, רצון להיטיב את מצבה של התחנה שנקלעה לקשיים כלכליים ולשלם משכורות לנהגים. עם-זאת, אין בכך הסבר למלוא הסך שנגנב, אלא אך ורק כדי מחציתו ופחות, ובוודאי שאין בכך כדי להכשיר את סיבוכו של מר אדרי

ב"הלוואה" בה נלקח ממנו סך נכבד במרמה (שהושב, במעשי זיוף נוספים). יובהר, כי התביעה עומדת על-כך שהסך שנגנב - נגנב לכיסו הפרטי של הנאשם, אך מסכימה שסכום ה"הלוואה" שהתקבלה במרמה - אכן התקבל לטובת התחנה.

ב. גם אם תתקבל טענת הנאשם כי ביקש להשיב בדרך פסולה זו של גניבה ומרמה כסף שהשקיע בתחנה, כפי שטען בפני שירות המבחן - אין בכך דבר: הנאשם בחר מרצונו להשקיע את כספו בתאגיד, אך מכאן ועד היתר ל"סעד פרטי" של השבת הכסף בגניבה, ארוכה מאוד הדרך, ותועה היא עמוק למחשכי התחום הפלילי ואיסורי המוסר;

ג. על-אף הזדמנויות שנתנו (ודחיית הטענות לעונש לצורך זה), לא הוכחה טענת הנאשם, לפיה השתמש בכסף או בחלקו לתשלום שכר לנהגי התחנה. המסמכים שהוצגו (נע/1) מלמדים על העברות כספים מחשבונם הפרטי של הנאשם ורעייתו לזכות התחנה ומשיכות מזומן בסכומים שונים, אך כמובן שאין בהם כדי ללמד על יעוד הכסף - תשלום משכורות, השקעה, או כל מניע אחר להשבת כספים. התביעה הצהירה שאינה מסכימה לטענה זו, כאמור;

ד. משלא הוכחה כדבעי מטרת העברת הכספים מחשבון הנאשם לתחנה, קשה לתת לעניין זה משמעות בגדר נסיבות הקשורות לעבירה: ככלל, מעשים של השבת גזלה אינם חלק ממעשי העבירה עצמם או דבוקים בהם ללא אפשרות הגיונית להפרדה, וכך גם כאן. כיון שכך, אין מקומם בקביעת מתחם העונש ההולם, אלא - בנסיבות המתאימות - בשלב קביעת העונש במתחם, כדין נסיבות שאינן קשורות לעבירה בהיותם ביטויים של חרטה ושל מאמצי הנאשם לתיקון ולפיצוי (והשוו, בהיקש מעניין אחר, סעיף 25 לעפ"ג 15273-01-14 **צבי נ' מ.י.** (2014); סעיף 5 לע"פ 2407/05 **מן נ' מ.י.** (2005); ת"פ 13923-07-13 **מ.י. נ' בראונר** (2015));

ה. אני דוחה אפוא טענה זו של הנאשם, למעט המוסכם על התביעה והכלול בכתב האישום;

6. לנוכח תקופת המעשים, התכנון, החזרתיות וההתמדה, המעילה החמורה באמונם של חבריו לתחנה, ביצוע מעשי הגניבה תוך עבירות נוספות של זיוף ומרמה וגודל הסך שנגנב, יש לקבוע כי במעשי הגניבה של הנאשם דבק תו של חומרה מיוחדת. כאמור, התביעה מסכימה כי סך ה"הלוואה" התקבל לטובת תחנת המוניות, וכעולה גם מטיעוני התביעה - ההתמקדות היא במעשי הגניבה, וה"הלוואה" אינה נושא לתוספת חומרה מיוחדת, אף שגם לעניין זה יינתן כמובן משקל בקביעת מתחם העונש.

7. מדיניות הענישה בסוג עבירות אלו של גניבה בידי מנהל, עובד או מורשה, ותיקה ומבוססת היטב, ועיקרה - חיוב עונשי מאסר ממשיים, תוך הדגשת המאפיינים של הפגיעה באמון וקלות הביצוע. כך ראו למשל עפ"ג 9963-01-10 **מ.י. נ' שבתאשויילי** (2010) ורע"פ 3153/10 **שבתאשויילי נ' מ.י.** (2010), שם נגזרו שמונה חודשי מאסר בפועל על פועל שגנב ממעסיקו תכשיטים בשווי 2,000 דולר בשלוש הזדמנויות.

8. לנוכח כל האמור, ייקבע מתחם העונש ההולם לכלל מעשי הנאשם כשכל-כולו בתחום המאסר על-דרך כליאה-ממש, בין שישה לבין 24 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי, כהצעת התביעה. סף המתחם הינו נמוך

משמעותית מהראוי, אך משעה שכך סברה התביעה - אאמצו, ולא אשים עצמי קטגור-על.

נסיבות שאינן קשורות בעבירה - קביעת העונש במתחם:

1. הנאשם יליד 1975, כבן 40 כיום, נשוי ואב לשלושה ילדים, נטול עבר פלילי. מוצא הנאשם במשפחה נורמטיבית. הנאשם השלים 12 שנות לימוד ושירות צבאי, לרבות שירות מילואים. לאורך חייו עבד הנאשם בעבודות שונות, ביניהן כנהג מונית, ובשנים הרלוונטיות שימש כמנהל התחנה. לאחר מכן ניסה הנאשם לעסוק בתיווך נדל"ן אך כשל בכך, ולדבריו נותר עם חובות והוריו נאלצים לתמוך בו. הנאשם מוצא באשתו ובמשפחתו מקורות תמיכה וקרבה.
2. הנאשם, בן יחיד להוריו, תיאר את ילדותו כמאופיינת בגוננות-יתר של אמו, כך שנפגעה יכולתו לדחיית סיפוקים והתחזקה בו נטייה למציאת פתרונות מהירים וקלים לקשיו, לרבות פזרנות ואימפולסיביות בהחלטות כלכליות, וגם "הגמשת גבולות פנימיים" כלשון שירות המבחן.
3. תחילה, על-אף החרטה הכנה ונטילת האחריות למעשים, לא הפנים הנאשם את הפסול הפלילי בהם, כמפורט בתסקיר הראשון, כשהוא תופס את מעשיו כהתנהגות כושלת שהסתבכה. שירות המבחן זיהה אצל הנאשם קושי בשליטה בדחפים, המקים סיכון להישנות התנהגות פסולה, ולכן שילב את הנאשם בהליך בדיקה וטיפול, שתואר בשני תסקירים עוקבים, לאחר תסקיר ראשון מנובמבר 2014. הנאשם השתלב בהליך זה באופן משיבי רצון, וגילה יכולת ומוטיבציה להיתרם ממנו. בסוף התהליך בן תשעת החודשים, זיהה השירות חרטה והפנמה מלאה של הנאשם את הפסול במעשיו - הגם שבדבריו לפני גזר הדין חזר הנאשם וטען ש"את מה שעשיתי עשיתי אך ורק לטובת תחנת המוניות" (עמ' 14 לפרוטוקול). השירות מצא כי פחת הסיכון להישנות התנהגות פסולה, והמליץ על ענישה שעיקרה שיקומי וממזער-פגיעה, על-דרך של"צ בהיקף משמעותי לצד צו מבחן לחצי שנה (בהתחשב בטיפול עד-כה).
4. פגיעת העונש בנאשם עתידה להיות קשה, כשמדובר בעונש מאסר ראשון, למי שנעדר עבר פלילי.
5. פגיעת העונש במשפחת הנאשם תהא אף-היא קשה, כשבמיוחד יש לציין את אביו, המצוי במצב סיעודי, מתגורר בבית הנאשם ונזקק לנאשם לתפקודו היומיומי; ואת אמו החולה, הנזקקת לליווי לבדיקות וטיפולים רפואיים.
6. חשיפת המעשים וההליך הפלילי גרמו לנאשם מצוקה נפשית ניכרת, ועד-כדי סממני דיכאון שהדאיגו את שירות המבחן.
7. הנאשם הביע והפגין חרטה עמוקה על מעשיו, ואף הפקיד טרם הטיעונים לעונש פיצוי מוסכם לתחנה בסך 80,000 ₪, שאיסופו לא היה קל. הפקדתו של הפיצוי מהווה מעשה של-ממש לתיקון ולפיצוי, שערכו רב להקלה בעונש, אף שלא מדובר בהשבה של כל הסך שנגזל (ולו בניכוי 140,000 ₪).
8. פרט לחרטה ולמאמצי התיקון והפיצוי, יוטלו לכף הקולא נסיבות נוספות שמשקלן רב: העדר עבר פלילי והחיסכון במשאבי הציבור שנלווה להודאה. עוד יינתן משקל-מה גם לחלוף הזמן מביצוע העבירות, אף שלא דבק בפעולות הרשות כל פגם של שיהוי.

9. כל-אלה יובילו לקביעת עונשו של הנאשם בסמוך לספו של מתחם.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל בן שבעה חודשים;
- ב. מאסר על-תנאי בן ששה חודשים למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת גניבה או עבירה שיש בה יסוד של זיוף, תחבולה או מרמה;
- ג. פיצוי בסך 80,000 ₪ לזכות חברת מוניות פיתוח הרצליה בע"מ, שכבר הופקד, ויועבר לזוכה אם טרם הועבר;

עותק גזר הדין יועבר לידיעת שירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, א' טבת תשע"ו, 13 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.